

Герой Порятун. Пожежа

Євген Дмитренко

Як тільки лунає "Врятуйте! Рятуй!"
за справу береться герой — Порятун.
Він всім допоможе і всіх порятує —
про кожну біду — одразу почує!
Живе Порятун не тут і не там!
Живе десь далеко— Чи може он там
під ліжком, на дереві, чи може у снах-
Живе Порятун у дитячих думках!
Він має гарне чорняве волосся-
Так то ж не волосся, то вам так здалося!
Він схожий на кущик із колючок-
Який же він кущик, Порятун — їжачок!
Як стане цікаво і хтось запитає:
яку ж супер силу той Порятун має-
То відповідь, друже, доволі проста —
він має у серці багато добра!!!

От якось в біді опинилася білка,
що з гілки на гілку літала мов бджілка.
Літала-стрибала, стрибала-літала,
аж поки із гілки раптово не впала.
Та вмить Порятун білочку упіймав
і разом з нею на гілку помчав.
Такий він у нас, сміхотун-веселун,
безстрашний, відважний герой Порятун!
А вчора, їжак, врятував п'ять волів,
від зграї страшенно голодних вовків.
Хоч сили й не рівні були, але ж факт —
герой Порятун незвичайний їжак!
Він став перед зграєю голодних вовків,
та голосно-голосно зареготів.
Такого, вовки, ще не чули й донині,
злякались й втекли, запищавши як свині.

А якось, коли в їжака була нежить,
хтось вигукнув грімко: "Рятуйтесь, пожежа!
Подалі втікайте від тої біди!"

Й налякані звірі в роздріб, хто куди.
Зайчата у нірки, білки на гілки,
синиці, куниці, лисиці в домівки.
Усі поховалися, чекаючи дива:
пожежу здолає лише сильна злива!
Та небо безхмарне й дощу не бувати,
і все навкруги починало палати.
І кожне звірятко опинилось в біді,
що зайчик у нірці, що пташка в гнізді.
А полум'я в лісі палало й палало,
і вітром серпневим вогонь роздувало.
І плакали звірі, кричавши: "Рятуйте!"
О сили небесні, звіряток почуйте.
Та в мить, коли віра зникає в серцях,
коли дах тримає лиш іржавий цвях.
Коли безнадійно чекаєш біди —
приходить герой, що врятує завжди!

Із нежитю, з кашлем та слабкістю в тілі,
герой Порятун тук як тут, і вже в ділі.
Наляканим звірям він допомагає,
із вогняних рук бідолах визволяє.
Кричить Порятун: "Виходьте з домівок,
втікайте з дерев та втікайте із нірок!
І дружньо, без паніки, мерщій до ріки,
пірнайте у воду й ховайтесь туди!"
І вилізли звірі зі своїх домівок:
з верхівок дерев, із кущів та із нірок.
І рушили разом до річки звірята:
дорослі, старі, молоді та малята.
І бігли, і падали звірі й губились,
очима вперед, нінащо не дивились.
Штовхали, топтали, турляли, сварились,
бо ж паніка в їхніх серцях поселилась!
І раптом, хтось вигукнув: "Рятуйте дитя,
в корінні із терену застрягло зайча"
Та слів цих, мабуть, ніхто не почув,
окрім їжачка, Порятун це відчув.
Він швидко схопив малюка із полону,
й миттєво помчався, забувши про втому.
І всім, хто від натовпу того відстав,

хоробрий їжак допомагав!

І сил вже не було, і важко, і тяжко
він ніс на спині черв'ячка та комашку.
Губами, їжак, тримав зайченя,
а в лапках маленьких, затис бджолена.
І боляче було, і гаряче дуже,
та наш їжачок не лишився байдужим.
Він з останніх сил врятував бідолах,
та й впав до землі, мов поранений птах.
Скрутився в клубочок, заплющивши очі,
й лишився чекати останньої ночі.
Бо ж звірі в безпеці, усіх врятував,
безсилий їжак засумував.
Та раптом, зайчиха, лапками тиць:
"Тримайся колючий й мов м'ячик котись!"
І швидко, торкаючись голок клубка,
їжачка покотила немов коlobка.

А потім, до лісу, приїхали люди,
які погасили пожежу усюди.
Зраділи звірята: вовки та куниці,
зраділи ведмеді, зайчата й лисиці.
Нарешті, нарешті скінчилося лихо,
нарешті навколо спокійно і тихо.
От тільки усе згоріло дотла,
немає, на гілці, для пташки гнізда.
Жучки, черв'ячки, еноти та білки,
лишилися зовсім одні, без домівки!
І ні де сховатися звірятам в ночі.
І як далі жити— Хоч плач, хоч кричи.
Та знову їжак взявся за діло,
герой, як-не-як, підбадьорив уміло.
Сказав Порятун: "Разом, ми сила!
Збудуєм домівки нові та красиві!"
І взялися звірі гуртом працювати,
теплі оселі собі будувати.
І грюкали, стукали, рили, ліпили
аж поки домівки нові не зробили!
Ось так і скінчилась історія ця,
хоча, ще далеко до самого кінця.

Бо ж справ ще багато, і лихо бунтує —
Герой Порятун усіх порятує!